

De laatste dans.

Twee, drie man stonden om haar heen. Hielpen haar om hoog. Trokken haar mooie feestjurk recht. Daar stond ze, voor het eerst sinds maanden. Een knappe man slaat zijn armen om haar heen, trekt haar dicht tegen zich aan. Zijn gezicht dichtbij. Een zoen op haar mond. Muziek speelt een wals. En de sterke armen nemen haar, dragen haar naar de dansvloer. Dansen zal ze. Dansen...al zolang heeft ze hier naar toe geleefd. Dansen met haar zoon.....

Ze was altijd een vrolijke dame geweest die volop in het leven stond. Voor de klas, ze gaf les aan een basisschool. Het was haar lust in haar leven. Nog een paar jaar en dan zou ze stoppen met de arbeid. Haar werkzame leventje zou dan voorbij zijn. Ze leefde er naar toe, had er zin in. Ook al verveelde het lesgeven haar nog lang niet. Maar dan zou ze tijd hebben voor haar hobby. Reizen met haar man, overal naar toe. Ze spaarden al lange tijd voor een eigen camper. De wereld wilden ze er mee over trekken. Dat was het grote plan. Daar leefden haar lief en zij naar toe.

Ze hadden vier kinderen gekregen. Drie dochters en een zoon. De dochters waren het huis al uit. Twee waren getrouwd en de ander studeerde nog in Utrecht. Thuis woonde Karel nog. Karel haar zoon. Na drie dochters leek het er op dat er geen kinderen meer zouden komen. Ze waren tevreden en blij geweest met hun drietal. Het was voldoende zo. “Mijn vrouwen “ kon haar man trots zeggen als hij zijn gezin voor stelde. Maar toen ze zo eind dertig was bleek ze toch nog een keer zwanger te zijn. Voor hen beiden was dit een grote verrassing. Temeer toen ook nog bleek dat het deze keer een jongen was. Karel, genoemd naar haar vader van wie ze zo veel had gehouden. De drie dochters hadden volop genoten van hun kleine broertje. Ze vonden het net een levende pop. Maar ze had het strak in de gaten gehouden. Een beetje verwennen mocht heus wel, maar ze wilde er geen al te verwend ventje van maken. Toch had Karel een heel speciaal plekje in haar hart. Hij was tenslotte haar zoon.

Het leven kabbelde door, ze hadden een mooi huis kunnen kopen in een klein dorpje ergens in het noorden van Nederland. Ze waren snel ingeburgerd en genoten van de rust en de natuur waarmee hun woning was omgeven. En het maakte niet uit of het nu zomer of winter was, voor of na jaar er was altijd iets te zien en te beleven met de natuur naast hun voordeur. Ze had het altijd naar haar zin...ze was een tevreden mens.

Karel groeide op tot een leuke jonge vent. Hij was mooi om te zien. En aan meisjes aan zijn zijde had hij geen gebrek. Soms verontrustte haar dat. Maar ze wist tegelijkertijd dat Karel serieus was en geen gekke dingen zou doen. Hij genoot van zijn jeugd en dat, wist ze uit ervaring, was sneller voorbij dan je lief was.

Dan kom Lia in het dorp wonen. Een mooi meisje met rode krullen en een brilletje op haar wipneusje. Waar Lia verschijnt, kijken de jongens haar achterna. Ze was ook al opgevallen bij Karel. En als ze samen in de dorpsraad komen krijgen ze meer contact. Karel nodigt haar eens uit om samen iets leuks te doen, samen een hapje ergens te gaan eten en voor dat ze het in de gaten heeft hebben haar zoon en Lia al een innige relatie. Zo innig dat er trouwplannen gemaakt worden. En het zal een groot feest worden. Volgend jaar in mei, dan is zij de moeder van de bruidegom. Ze gunt het hem zo. Ze vindt Lia een uitstekende partner voor Karel. Ze is er blij mee. Lia is welkom binnen de familie.

Ze treft haar eigen voorbereidingen. Zoals wat ze aan zal moeten als de dag daar is. En ze besluit om zelf iets te maken. Ze koopt prachtige stof en maakt iets heel chics voor de belangrijke dag. Nog een paar bijpassende schoenen en een fijne tas, dan is zij klaar.

En terwijl ze zich op een ochtend staat te douchen, en denkt aan alles wat komen gaat, voelt ze een harde plek in haar borst. Het lijkt wel een knobbeltje wat er eerst niet zat. Het verontrust haar. Ze gaat er mee naar de huisarts en deze verwijst haar door naar het ziekenhuis. Na verschillende onderzoeken slaat de diagnose in als een bom. Wat ze niet gehoopt had wordt waarheid. Ze kan er niet om heen. Kanker met uitzaaiingen. Er is nog weinig levensverwachting meer voor haar. Hoe moet dat nu?

Ze doet wat een moeder kan doen. Ze werkt mee aan de behandeling. Ze legt haar leven in de handen van haar Schepper. En ze heeft maar 1 gebed:” Heer, ik wil er zo graag bij zijn als Karel trouwt.”

-

Vandaag schijnt de zon volop aan de blauwe hemel. Een prachtige bruid schrijdt aan de arm van haar bruidegom de kerk binnen. Voorin zit een mager bleek vrouwtje in een rolstoel. Maar het vrouwtje straalt. Haar gebed is verhoord. Ze mag er bij zijn.

In de avond is er het feest. En ze is moe. Moe van alle indrukken, moe van de emoties die ook bij een dag als vandaag horen. Haar krachten nemen zo af, ze merkt het verschil dagelijks. Maar dan komt haar zoon. Haar Karel en hij vraagt zijn moeder ten dans. Ze weet het. Dit zal haar allerlaatste dans in het leven zijn. Maar hoe komt ze omhoog. Er staan mensen om hen heen en met vereende krachten kan ze staan. Haar zoon slaat zijn sterke armen om haar heen. Hij draagt haar naar de dansvloer. Hij geeft haar een kus. De muziek speelt een wals. En ze merkt dat ze wordt gedragen ook tijdens de dans. Gedragen in de armen van haar zoon. De laatste dans.....

(geschreven naar aanleiding van een filmpje op facebook waarin een zieke moeder haar laatste dans danst met haar zoon, op zijn trouwdag. . Drie dagen daarna was ze overleden.)